

2. Předpisy o užívání některého cizího jazyka (na př. francouzštiny) ve styku s cizinou zůstávají nedotčeny. Pokud se však podle dosavadních předpisů mělo užívat některého cizího jazyka vedle jazyka českého, třeba nyní užití vždy také němčiny; tak na př., kde se dosud psalo česky a francouzky, třeba nyní užití němčiny, češtiny a francouzštiny.

VI. Vyhlášky.

1. Úřední vyhlášky, necht' se publikují jakkoliv (v Úředním listě, na úřední desce soudní nebo obecní atp.) musí být vždy dvoujazyčné.

2. Při vyhláškách určených k vyvěšení na úřední desce obecní bude podle okolností vhodné užití způsobu naznačeného v druhé větě oddílu I., odst. 3 i), f), t. j. vydati český a německý text odděleně, neboť při vyhláškách v ryze českých obcích je české znění na předním místě.

Sdělení ministerstva spravedlnosti.

Věstník min. spravedlnosti ze dne 30. ledna 1940 uveřejňuje tato důležitá sdělení:

1. Výklad § 18 cís. nař. čís. 279/1915 ř. z. — osvobození od $\frac{1}{2}\%$ vkladného z poznámky dražebního řízení.

Ministerstvo spravedlnosti bylo upozorněno na nejednotný postup soudů při rozhodování otázky, kdy má vymáhající věřitel nárok na náhradu vkladného zapraveného vymáhajícím věřitelem v kolcích za knihovní poznámku zahájeného dražebního řízení.

Ministerstvo spravedlnosti v dohodě s ministerstvem financí upozorňuje, že otázka, kdy musí být z poznámky zahájení dražebního řízení (podobně z poznámky zahájení vnučené správy) zapraveno vkladné, byla řešena již v judikatuře bývalého správního soudu vídeňského (srv. sbírka Budv. 9177, 9239, 9811, 11.801), ale také i nejvyšším správním soudem v Praze v nálezu z 21. října 1937, č. 14.625 (Bohuslavova

sbírka nálezů ve věcech finančních č. 8742), v němž byla vyslovena tato zásada: »I když bylo smluvené hypotekární právo zástavní vtěleno nejen pro pohledávání určité ciferní výše, nýbrž i pro úroky, správní příspěvek, úroky z prodlení a vedlejší příslušenství do určité výše, není prosta poplatku podle § 18 cís. nař. č. 279/1915 ř. z. poznámka zavedeného dražebního řízení, jestliže se dražbou vymáhají jen dlužné úroky a správní poplatek, když ciferní výše těchto nároků nebyla ještě zvláště hypotekárně zajištěna a poplatek z tohoto vkladu nebyl zaplacen.«

V důvodech cit. nálezu se uvádí, že pro zodpovězení otázky je jedině rozhodný předpis § 18 cís. nař. č. 279/1915 ř. z., že knihovní poznámky . . . zavedeného řízení dražebního (§ 134 ex. ř.) podléhají . . . poplatku, není-li tu již zástavního práva ve prospěch dotyčné pohledávky vymáhajícího věřitele na věci do exekuce pojaté nebo na jiné nemovité věci a nebyl-li poplatek za jeho zápis zapraven. Z toho plyne po názoru nejvyššího správního soudu nepochybně, že poznámka zavedeného dražebního řízení je poplatku prosta jen tehdy, jestliže pro dotyčnou pohledávku, t. j. pro pohledávku, k jejímuž vymáhání bylo povoleno zavedení dražebního řízení — o jehož knihovní poznámku jde — existuje již hypotekární právo zástavní, tudíž byla-li tato vymáhaná pohledávka hypotekárně zajištěna na nemovitosti do exekuce pojaté nebo na nemovitosti jiné a byl-li poplatek ze vkladu tohoto hypotekárního zástavního práva zaplacen. (Č. 46.034/39.)

2. Exekuce na pohledávky; přípustnost exekučních úkonů proti fisku a jiným osobám veřejného práva.

Z popudu konkrétního dotazu v otázce zabavení a přikázání pohledávek exekučními soudy v Protekto-

rátu Čechy a Morava sdělil úřad pana říšského protektora v Čechách a na Moravě dopisem ze dne 2. února 1940, č. XVI, Gen. II 291/40, toto:

»Podle § 1, č. 2 nařízení o výkonu soudnictví v občanských věcech právních v Protektorátu Čechy a Morava ze dne 14. dubna 1939 (Říš. zák. I, str. 759) vztahuje se německé soudnictví na exekuční řízení proti dlužníkům německé státní příslušnosti; opačně podléhají exekuční řízení proti dlužníkům protektorátní příslušnosti soudnictví Protektorátu. V rámci této příslušnosti může každý exekuční soud prováděti exekuční opatření všeho druhu a proto i zabavit a přikázati pohledávky bez ohledu na to, zda poddlužník je německé státní příslušnosti nebo příslušnosti Protektorátu. I když poddlužník není soukromou osobou, nýbrž fiskem nebo jinou korporací veřejného práva, není odůvodněn rozdíl pro příslušnost a řízení. Německým soudům Protektorátu není tedy bráněno zabavovati pohledávky německých dlužníků proti Protektorátu Čechy a Morava; opačně mohou soudy Protektorátu zabavit a přikázati nároky dlužníků protektorátní příslušnosti proti Říši.« (Č. 6594/40.)

Procesní legitimace separačního kurátora?

Věřitelka vymáhá žalobou u krajského soudu civilního v Praze č. j. Ck VI 131/38, proti neodevzdané pozůstalosti svoji pohledávku, jejímž věřitelům bylo povoleno oddělení pozůstalostního jmění od jmění dědice.

Nejvyšší soud rozhoduje o dovolání strany žalující, nařídil nyní, aby řízení bylo soudem I. stolice doplněno výsledkem separačního kurátora pozůstalosti za příbrání obou stran z těchto důvodů:

»Podle spisu D V 175/39 okresního soudu civilního pro vnitřní Prahu bylo povoleno oddělení pozůstalostního jmění (§ 812 o. z.). V takovém případě, bylo-li pozůstalostním soudem povoleno oddělení celé pozůstalosti od jmění dědice a byl-li zřízen opatrovník této celé pozůstalosti je tento opatrovník povolán k tomu, aby zastupoval pozůstalost i v pasivních sporech pozůstalosti.

Budiž proto separační opatrovník vyslechnut o tom, zda vstupuje do sporu a zda jako zákonný zástupce žalované pozůstalosti dodatečně řádně schvaluje vedení rozepře.«

Stanovisko Nejvyššího soudu mění dosavadní konstantní praxi, dle které separační opatrovník byl oprávněn jen spravovati oddělenou pozůstalost, nikoliv však také ji zastupovati (viz na př. rozhodnutí č. 58 u § 812 Rouček-Sedláček, Komentář k zákoníku obč.).

O ručení za úrazy na chodníku (při sněhu a náledí).

V ročníku I., na str. 113 a v ročníku II. na str. 41 sledoval advokát Dr. Hora vývoj otázky, kdo a jak ručí za úrazy na chodníku při sněhu a náledí. Dnes otiskujeme rozsudek nejvyššího soudu uveřejněný v úřední sbírce pod č. 17.306. Jde o rozhodnutí z 19. května 1939, Rv I 2012/38, jehož nadpis zní:

»Povinnost, uložená majitelům domu (jich zástupcům) v Praze, vyhláškou pražského magistrátu ze dne 7. března 1888, č. 165.538, aby čistili chodníky podél svého pozemku od sněhu a při náledí je posypali říčním pískem, má zákonný podklad v § 81 pražského obecního statutu ze dne 27. dubna 1850, č. 85 z. z. a v guberniální vyhlášce ze dne 25. května 1838, č. 22.871, Sb. z. prov. pro Čechy č. 134.«